

ПЪРВА ПЕСНА

I

Утро.

Дзвонци дзвонатъ.

Офчаръ Диме

нарамилъ торба,

подранилъ

и чека:

— Уще ги нема . . .

Четникъ ке станамъ,

и пушка

и пищолъ

и каскетъ

и дреа,

а Клепа,

моата Клепа —

айдушка

стреа!

Ми иде

да летнамъ

да пърнамъ,

како пиле,

да разгърнамъ

сили

и младось.

Па

тогай

отъ негде майка да стане . . .

И за часъ —

еденъ

по еденъ

се собра,

нарасна

дружина

отъ десетъ мина.

Око имъ фанала сенка,

не дремнале санокъ.

— Донесе ли,